

ÎN C H E I E R E

28 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Jurcov Anatolii împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Jurcov Anatolii împotriva Administrației Instituției Penitenciare nr. 17, or. Rezina cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 25 mai 2015, Jurcov Anatolii a depus cerere de chemare în judecată împotriva Administrației Instituției Penitenciare nr.17 or. Rezina cu privire la contestarea actului administrativ.

În susținerea cererii de chemare în judecată, reclamantul a invocat că administrația Instituției Penitenciare nr.17 or. Rezina, îi încalcă drepturile și anume, că prin acțiunile sale pîrîtul intenționat creează condiții care prezintă pericol pentru sănătatea și viața sa, care își execută măsura de pedeapsă în Instituția Penitenciară nr.17 or. Rezina.

Relevă că de 6 ani, suferă de maladii acute a coloanei vertebrale, coxofemural, articulația genunchiului, care progresează, iar pentru un somn normal și scăderea încărcăturii la coloana vertebrală, îi este necesar o saltea ortopedică, pernă și încălțăminte ortopedică.

Menționează că s-a adresat administrației Instituției Penitenciare nr.17 or. Rezina, cu o cerere prin care a solicitat să i se procure o saltea, o pernă și încălțăminte ortopedică, însă prin răspunsul nr.1615 din 26 august 2015, i s-a refuzat, din motiv că Instituția Penitenciară nr.17 or. Rezina, nu dispune de mijloace bănești.

Susține reclamantul că prin aceste acțiuni ale administrației Instituției Penitenciare nr.17 or. Rezina i se pune în pericol sănătatea și viața, fiindu-i cauzate suferințe fizice și psihice, care au dus la înrăutățirea sănătății, acțiuni care constituie un tratament inuman și degradant, în sensul art.3 al Convenției Europene ale Drepturilor Omului și art.39 alin. (1) și (2) din Legea nr.411 din 28 martie 1995 cu privire la ocrotirea sănătății.

Solicită încasarea de la Instituția Penitenciară nr.17 or. Rezina, pentru încălcarea

drepturilor sale manifestate prin cauzarea intenționată a prejudiciului sănătății, crearea condițiilor ce pun în pericol sănătatea și viața, atentarea la intergitatea fizică și psihică pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, pentru crearea condițiilor ce se plasează sub incidența tratamentului inuman și degradant, prejudiciul moral în mărime de 10000 de euro, în scopul procurării deținuților cu maladii a aparatului locomotor a saltelelor ortopedice, pernelor ortopedice și încălțăminte ortopedice, procurarea preparatelor antiinflamatoare, pentru încheierea contractului la examinarea și tratatarea coloanei vertebrale de către specialiști în domeniu.

Prin hotărîrea Judecătorei Orhei (sediul central) din 10 aprilie 2017, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției prima instanță a conchis că refuzul satisfacerii cerințelor a fost generat de faptul că în bugetul de stat nu sunt planificate cheltuieli pentru procurarea saltelelor ortopedice, pernelor ortopedice și încălțăminte ortopedice, deținuții fiind asigurați în limitele prevăzute de Codul de executare și Statutul executării pedepsei, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006.

La fel, prima instanță a reținut că Jurcov Anatolii are dreptul de a se asigura personal cu cele solicitate, cu atît mai mult că nu există o concluzie a medicului specialist din care ar rezulta necesitatea acestora.

Instanța a concluzionat că preținsele suferințe suportate de Jurcov Anatolii în legătură cu neasigurarea acestuia cu saltea, pernă și încălțăminte ortopedică nu sunt acțiuni întreprinse intenționat de către administrația penitenciarului în scopul cauzării prejudiciului sănătății acestuia, motive din care nu se poate conchide asupra prezenței tratamentului inuman în sensul art. 3 și art. 17 din Convenție față de deținutul Jurcov Anatolii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 s-a respins apelul declarat de Jurcov Anatolii și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 08 noiembrie 2017 Jurcov Anatolii a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 (cererea de recurs fiind înregistrată în Curtea Supremă de Justiție la 13 noiembrie 2017), solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu decizia recurată și a menționat că, instanțele inferioare au încălcat normele de drept material și procedural, invocînd raționamente din jurisprudența CEDO.

Susține că nu a fost înștiințat pentru 05 octombrie 2017, nefiind respectat principiul contradictorialității, iar instanțele inferioare au interpretat eronat dispozițiile art. 38 alin. (1) și (2), art. 39 și art. 54 alin. (1) din Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28.03.1995.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

Conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 05 octombrie 2017 (f.d.90-95), iar cererea de recurs (f.d.99) a fost predată oficiului poștal la 08 noiembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.100), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, nu a fost înștiințat pentru 05 octombrie 2017, nefiind respectat principiul contradictorialității, nu pot fi reținute, deoarece potrivit avizelor de recepție nr. DS2000876676AS (f.d.85) și nr.DS2000908354AS (f.d.87) se atestă că Jurcov Anatolii a fost înștiințat pentru ședințele din 27 iulie 2017 și respectiv 05 octombrie 2017, or conform art. 102 alin. (4¹) din Codul de procedură civilă, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Nu pot fi reținute nici cele invocate de recurent precum că nu a fost respectat

principiul contradictorialității, deoarece recurentul fiind legal citat despre data, ora și locul examinării cauzei, urma să dea dovadă de diligență și să întreprindă măsuri în vederea susținerii poziției sale în proces, or conform art. 56 alin.(1) și (3) din Codul de procedură civilă, participanții la proces sînt în drept să ia cunoștință de materialele dosarului, să facă extrase și copii de pe ele, să solicite recuzări, să prezinte probe și să participe la cercetarea lor, să pună întrebări altor participanți la proces, martorilor, experților și specialiștilor, să formuleze cereri, să reclame probe, să dea instanței explicații orale și scrise, să expună argumente și considerente asupra problemelor care apar în dezbaterile judiciare, să înainteze obiecții împotriva demersurilor, argumentelor și considerentelor celorlalți participanți, să atace actele judiciare și să-și exercite toate drepturile procedurale acordate de legislația procedurală civilă. Participanții la proces sînt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

Mai mult, potrivit jurisprudenței CtEDO în cauza *Van Harn contra Germaniei* (cererea nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007) Curtea a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

Cu referire la argumentele din recurs precum că instanțele inferioare au interpretat eronat dispozițiile art. 38 alin. (1) și (2), art. 39 și art. 54 alin. (1) din Legea ocrotirii sănătății nr. 411 din 28.03.1995, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece la caz sunt aplicabile dispozițiile stabilite la Secțiunea a 3-a, Capitolul XXII, Cartea a doua din Codul de executare, avînd în vedere că reclamantul în cauză își ispășește pedeapsa în penitenciar.

Cele menționate în recurs cu privire la raționamentele CEDO, completul de admisibilitate conchide că acestea nu sunt relevante speței întrucît obiectul acestora sunt diferite de obiectul cauzei și nu pot fi puse la baza recursului.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe.

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza *Rebait și alții contra Franței*, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Jurcov Anatolii, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Jurcov Anatolii, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță